

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 164.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939380432/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

skab, og jeg hørte dem – takke Gud for hendes Død! Ja, Minona! hendes egen Moder takkede Gud for sit Barns Død – og for en *saadant* Død. Jeg hørte det, siger jeg dig – og jeg forbandede dem ikke!»

Minona saae paa hende med flammende Øine. »Jeg vilde have hadet dem – de havde jo myrdet hende?» udbød hun lidenskabeligt.

»Nei«, svarede Tyra, idet Udtrykket i hendes Ansigt forandrede sig. »Der er noget helligt ved en sand og dyb Sorg, selv om den er uretfærdig i sin Yttring og ugrundet i Aarsagen! Jeg var betaget af Rædsel og Gru – mit Hjerte vendte sig fra hende – men ved Synet af den fortærende Smerte, hvorunder hun selv leed, gik alle mine stridende Følelser op i Medlidenhed. Og jeg kunde ikke trøste hende! Jeg var den Eneste hun havde tilbage, det Væsen, hvortil hun knyttede Ruinerne af sin moderlige Stoithed og Kjærlighed – og jeg havde intet beroligende og formildende Ord til hende! hendes Sorg var ikke min Sorg, skjøndt den havde samme Gjenstand! De Tanker, hvori jeg søgte Opreisning for mit piinte Hjerte, vilde fylde hendes Sjæl med Rædsel og Angst for mig. Saaledes stod Clara bestandigt imellem os!

Efter hendes Død besluttede mine Forældre igjen at begynde det gamle selskabelige Liv. Jeg følte, at det var et Offer, de bragte, for om muligt at sikre mig den Stilling, og de verdslige Fordele, der forekom dem som det høieste, et Menneske kan attraa, og jeg paaskjønnede denne Omhu for mit Vel, skjøndt jeg for min egen, saavel som for deres Skyld havde foretrukket et afsondret og stille Liv. Vore Sale blev atter Samlingsstedet for den fornemme Verden, og Moder bevægede sig paa sin gamle Bane som en Stjerne af første Rang – men Glæden var forsvundet af hendes Smil, og Friskheden af hendes Skjønhed. Man respecterede hendes Ulykke, og beundrede den Fatning, hvormed hun bar den. – Jeg havde ved alt, hvad jeg saae og hørte, kun een Tanke – var det med Ret eller Uret, at denne Verden, hvori jeg bevægede mig, fordømte min Søster, der for saa kort Tid siden havde været den Skønneste blandt de Skjønneste, den mest beundrede og tilbedede! – At der gives Mysterier, hvori man ikke kan eller tør trænge ind, følte jeg hvergang jeg gik tilbage til det Forhold, man regnede hende til Vanære. Men jeg hav-

de Leilighed til at blive bekendt med det, Verden kalder Ære, og jeg behøvede visselig ingen forudfattet Mistro, for i Regelen at betragte den som en lovlig Skjændsel. Denne hellige Uskyldighed, der rødmer ved at høre en Forbindelse som Claras nævne, er i de allerfleste Tilfælde kun en Afholdenhed ligeoverfor Kjærligheden, der har sin Grund i Sløvhed eller Feighed. En ung Dame elsker - efter fattig Leilighed - en fattig Mand, men Omstændighederne modsætte sig deres Forening. Seer man nu, at Kjærligheden er stærk nok til at gjøre sig til Herre over Omstændighederne? nei, det skal du ikke tro! Kjærligheden bliver ikke betragtet som det ene Fornødne til et lykkeligt Ægteskab, men som en Deel af Udstyret, der er god at tage med, men kan undværes - og som under heldige Omstændigheder bliver en Følge af Ægteskabet.

See, det er disse Forbindelser, hvortil et Kjærlighedsforhold som min Søsters, danner en forærgelig, vanærende Modsætning i Verdens Øine. Hvorfor? - fordi Kirken helliger dem! Folk indsee ikke, at naar Præsten i sin Herres Navn lyser Velsignelse over de utallige vanhellige Forbindelser, der indgaaes af forfængelige og verdslige Hensyn, saa udtaler han en Løgn i den evige Sandheds Navn - thi den himmelske Kjærlighed kan kun velsigne den Pagt, jordisk Kjærlighed har sluttet. Tænk blot paa hvor mange Par, der paa Guds Vegne er erklæret «for at være rette Ægtefolk», om hvis Forening man med Vished kan vide, at Gud ikke har havt det allermindste at gjøre med den! Men naar man deraf slutter sig til, at Vorherre kun vil vedkjende sig et lille Antal af de Foreninger, Kirken helliger i hans Navn - er det da usandsynligt, at han umiddelbart har sammenføiet de elskende Hjerter, som Verden ikke kunde adskille, og engang i Himlen vil vedkjende sig dem, som Menneskene fornægtede? - Af disse Tanker og Forestillinger øste jeg Trøst for mit syge Hjerter - gennem Tvivl og Kamp bekræftede min Bevidsthed den Frikjendelse min Følelse strax havde tilkjendt Claras Kjærlighed. - Der gives vistnok en vanærende Lidenskab, men den kan ingen Præsts Velsignelse adle! Hvad der i mine Tanker stempler Kjærligheden som reen eller ureen, er dens Natur og dens Gjenstand. Det er Skam og Skjændsel at hengive sig til en Adam Homo, selv om man er viet til ham af Sjællands Biskop! thi naar en Kvinde nedværdiger sig i Gjenstanden for sin Kjærlighed, er hendes Fald